

ARDEALUL JURIDIC

REVISTA LUNARĂ

DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

ABONAMENTUL:
 pentru Instituțiuni și Autorități } 500 Lei pe an
 pentru Autorități Judecătorești }
 : " Magistrați } 350 Lei pe an
 : " Avocați }

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. G. Mărzescu 20
CLUJ

Inregistrat la No. 2/1938 la Tribunalul Cluj

Publicațiuni și anunțuri pentru un număr
 2 lei cuvântul

Publicațiuni și anunțuri pentru mai multe
 numere 1.50 lei cuvântul

Fondator: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

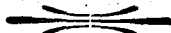
I. MĂNESCU

fost Președinte la Curtea de Apel Cluj, Avocat Cluj
 Directorul și proprietarul revistei

AL. ULVINIANUJ / Central University
 Consilier la Inalta Curte de Casație

I. PREDOVICIU
 Președinte la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR
 Decanul baroului adv. din Cluj

Secretar
Dr. VIRGIL I. MĂNESCU
 Asistent Universitar
 Avocat

S U M A R :

Constituția de *I. Mănescu*.
 Jurisprudențe Civile.
 Jurisprudențe Comerciale.

Jurisprudențe Procedurale.
 Jurisprudențe Penale.
 Jurisprudențe la diverse legi.
 Recenzii.

Colaboratorii ocazionali cari au trei articole publicate au dreptul la colecția anului întreg.

Ori ce număr ne primit se retrimite la cerere în contul abonamentului

Prețul unui număr 35 lei.

Cărți apărute:

Emil Pușcariu: Elementele asigurărilor contra răspunderii civile și în special al asigurării de automobile. Prețul 70 lei.

* * *

Octavian Ionescu, Doctor i Laureat al Facultății de Drept din Paris. *Obligația pe cale de voință unilaterală și ante-proiectul Codului Civil Român.* Prețul 100 lei. Iași, Tipografia concesionară Aléxandru A. Terek.

De acelaș autor:

Codul civil și contractul de muncă.

L'influence de la législation allemande sur le projet du code civil roumain.

* * *

Dr. Tiberiu Rusu, avocat Cluj. *Infrațiuni contra Administrației publice Cluj.* Institutul de arte grafice „Ardealul” Str. Memorandului 22.

* * *

Bogdan Ionescu. Profesor de Drept Civil la facultatea de drept din Cluj. *Drept interprovincial în legătură cu regim matrimonial fără contract.* Cluj, Institutul de arte grafice „Ardealul” Str. Memorandului 22.

De acelaș autor:

Considerațiuni critice asupra materiei moștenirilor în proiectul de cod civil.

* * *

C. Petrescu-Ercea: Profesor la Universitatea Cluj. *Titlul preliminar al Codului Comercial Carol II.* Cluj, 1938.

* * *

Teodor I. Diaconescu. Doctor în drept. *Procuror Trib. Sibiu; Proprietatea aparentă. Notă la o decizie a Curtei de Apel din Cluj.*

BOLETINUL LEGILOR

apare de două ori pe lună
Nr. înregistrării 3—1938 al Tribunalului Cluj

Director și proprietar:

I. MĂNESCU
fost președinte la Curtea de Apel Cluj, pensionat
Advocat

Prețul abonamentului: Lei 500 anual pentru juriști; Lei 700 anual pentru autorități.

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA:
Cluj, Strada Gh. Mărzescu No. 20.

ORDONANȚE MINISTERIALE

(Ordine circulare, decizii și instrucții cu caracter juridic)

Apare lunar sub Direcția:

I. MĂNESCU
fost președinte la Curtea de Apel Cluj,
pensionat. Advocat

Nr. înregistrării 4—1938 al Trib. Cluj.

Abonamentul 180 Lei pe an. Un număr 40 Lei.
Administrația: Cluj, Str. Mărzescu Nr. 20.

Ioan Șerban, avocat, Năsăud

Colecțiune de acte de notariat,
cereri și modele,

Ediția 1935

Prețul redus: Lei 200.—
Se poate comanda la autor.

CONSTITUȚIA**Un an de aplicare**

Un eveniment de mare importanță juridică s'a petrecut în luna Februarie a acestui an. Sărbătorirea aplicării legii fundamentale a organizării noastre de stat. Constituția este legea care trebuie să predomine spiritul noii legislații ce urmează să se făurească dela promulgarea ei mai departe. De aceea sărbătorirea zilei de aplicare a ei, trebuie considerată ca un eveniment de mare importanță pentru justiție. Pe baza noii Constituții, justiția va trebui să pornească o îndrumare nouă, pentru judecată. O schimbare, deci se impune, în felul de a împărți justiția. Judecătorul va trebui să aplice legile, ținând seama și de vremurile în care ne găsim și cari urmează de aici înainte¹⁾. Trebuie să se acorde un mai mare credit acțiunii Statului. Statul a intrat pe un drum nou de așezare și pentru aceasta îi va trebui un mai lung timp, ca să se așeze în poziția cea nouă, pe care i-o ordoană împrejurările, spre a reda binele și fericirea cetățeanului.

Tot cetățeanul, credem, vede cum din toate părțile unde sunt așezate forțele Statului, se duce o mare luptă în așezarea Statului într'un ritm nou și corespunzător vremurilor noi prin care trece întregă omenirea.

La postul de comandă a acestei lupte, stă ca prim luptător Marele nostru Rege, ale Cărui sfaturi, nu trebuie să scape entusiastei aprecieri nici acelui din urmă cetățean. Crede prea mult în reușita muncii ce a început, ca reușita să nu fie înțezărită ca un izvor de lumină fascinatoare.

Constituția, care este primul act de muncă regală, pe lângă că a fost primită cu toată însuflețirea de poporul românesc, a câștigat înaltă și deosebită apreciere din partea celor mai savanți interpreți și comentatori ai regulilor de drept din lumea întreasă.

Acest fapt trebuie să ne umple de însuflețire și de multe speranțe pentru viitor.

Cuvintele regale ce au însoțit impunerea noii Constituții sunt o cheazășie pentru asigurarea viitorului. Aceste cuvinte trebuiesc repetate, căci ele umple de toată încrederea, inima a tot cetățeanului care simte românește.

„Sunt cel dintâi legat de ea, zice Majestatea

¹⁾ Iată cum încheie, Dl. Ministru de justiție declarația făcută ziarului „România” din 28. Febr. a. c.: „dacă justiția și slujitorii ei trebuie să distribuie dreptatea între oameni după articolele din codurile în vigoare, ei sunt datori însă, mai presus de orice interpretări, adeseori controversate, a textelor respective, să aplice, fără șovăire, și în toate împrejurările, legea eternă de apărare a existenței Statului”.

Sa, și voi fi cel dintâiu păzitor al ei pentru binele poporului Român”.

Bilanțul unui an de aplicare a Constituției îl rezumă astfel Majestatea Sa: „Eu, care din Locul Meu de răspundere și de veghe, Am urmărit clipă cu clipă această muncă, Imi dau seama mai bine ca ori cine de eforturile făcute. Dar tot Eu sunt dator, astăzi, să afirm că aceste eforturi nu sunt de cât un început, decât așezarea temelii solide pe care se va ridica clădirea majestoasă și de nedărâmat a României renașterii naționale”.

„Să ne încredem în prezent și să sperăm deci în viitor.

I. Mănescu

Jurisprudențe civile**CURTEA DE CASAȚIE SECȚIA I-a**

Dec. Nr. 885—38.

Președ. S. Tipei, consilier

Daune cerute pentru schimbarea nivelului străzii. Compensarea lor prin creșterea valorii imobilului. Obligația instanței de fond de a examina pe de o parte valoarea pierderilor, pe de altă parte valoarea câștigată. Neexaminare. Casare.

Este necontestat că prin modificarea topografiei dealului Mitropoliei dislocându-se cantități mari de pământ pentru a se coborî nivelul străzii și cauzându-se astfel daune imobilului recurenților, aceștia au dreptul la repararea completă a prejudiciului suferit din culpa primărilor intimate.

Este cert că schimbările aduse înfățișării imobilului pot să constituie o sursă a daunelor în ipoteza în care se constată că aspectul și estetica imobilului „au pierdut” în urma lucrărilor de nivelare a străzii, căci această pierdere determinând o micșorare a însăși valorii imobilului, obligă pe cel ce a provocat-o să despăgubească pe proprietari.

În principiu daunele pretinse, de recurenți pentru acest fapt, puteau fi compensate cu creșterea valorii imobilului ca rezultat al transformării pivniței în apartament de locuit.

Însă, această compensare nu ar fi fost posibilă decât dacă în speță Curtea ar fi stabilit pe de o parte valoarea pierderii suferite de imobil prin stricarea esteticii lui, iar pe de altă parte, că valoarea ce a câștigat-o este datorită exclusiv cheltuelilor pentru amenajarea pivniței și transformărilor făcute de intimate, iar nu și unor cheltueli suportate de recurenți.

Astfel fiind, în lipsa unor atari precizări, argumentarea Curții că imobilul produce o chirie însemnată — datorită adăgării noului apartament — care compensează investițiile făcute, este insuficientă pentru a justifica respingerea daunelor cerute de recurenți și deci echivalând cu o nemotivare, partea a doua a motivului I de casare este întemeiată din acest punct de vedere.

Jurisprud. comerciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE Secția III-a

Dec. Nr. 1896—1938.

Președinția Domnului C. Grăciunescu, cons.

Asigurare. Legatar universal. Drepturile lui față de asigurare.

Curtea, deliberând,

Asupra recursului de față.

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel Secția I-a a respins apelul reclamantei văduva lui D. B. făcută în contra sentinței Tribunalului Cluj cu Nr. 695—1935 și a menținut sentința Tribunalului.

Că pentru a decide astfel Curtea constată că H. R. cu contractul de asigurare Nr. 2588—1925 se asigură la firma pârâtă „Prima Ardeleană” Societate Anonimă de Asigurări Sociale pentru caz de moarte până la concurența sumei de un milion lei, iar conform poliței de asigurare, în cazul morții prin accident, beneficiari ai sumei din polița de asigurare sunt erezii legali ai asiguratului H. R.

Că la 15 Februarie 1934, H. R. a decedat.

Că motivează, Curtea beneficiarii sumei din poliță sunt erezii legali ai decedatului, iar nu reclamanta care este instituită de defunct ca legatară universală, și deci nu este „erede legal” al decedatului așa cum prevede polița de asigurare.

Având în vedere că recurenta se plânge de greșita interpretare și violarea art. de lege invocate, exces de putere, susținând în esență că, din moment ce recurenta a fost instituită prin testament ca legatară universală urmează că, numai dânsa singură are calitatea de rudă a defunctului și deci de a reclama suma asigurată.

Că de altfel testamentul exclude pe ceilalți moștenitori de a reclama această sumă.

Considerând că se constată, că prin polița de asigurare s'a stipulat că pentru cazul de moarte prin accident beneficiarii ai sumei din poliță, sunt erezii legali ai asiguratorului H. R.

Considerând că prin art. 17 din aceeași poliță instituirea beneficiarului se făcea de către asigurat prin anunț în scris cu înscrierea în poliță sau suplimentul ei;

Considerând că erezii legali sunt persoanele care în temeiul legii sunt chemați la o moștenire;

Considerând că dreptul recurentei ce-l are pe baza testamentului ca legatară universală, nu exclude pe erezii legali ai defunctului, să pretindă suma asigurată căci acest drept numiții îl au pe baza poliței de asigurare, iar testamentul nu îi exclude pe aceștia, întrucât dacă testatorul ar fi voit să-i excludă ar fi trebuit s'o prevadă expres, aducând totodată la cunoștință societății de asigurare, în scris, că a instituit ca beneficiară a sumei asigurată pe recurenta, așa cum prevede polița de asigurare;

Că dar Curtea de Apel decizând că recuren-

ta nu are calitate să pretindă suma asigurată, nu a săvârșit exces de putere, nu a violat și nu a interpretat greșit art. invocate, așa că motivele I, II, III, IV și V de casare nefiind fondate recursul se respinge cu 5000 (cinci mii) lei cheltueli de judecată fixate prin apreciere.

CURTEA DE CASAȚIE SECȚIA III-a

Dec. Nr. 630—1938.

Președinția dlui Ch. Nedici, consilier

Faliment. Avocat numit de către instanța de faliment curator de masă. Mandat dat de justiție, nu convențional. Onorariu. Cum se fixează. Nu se aplică tariful minimal al avocaților.

Recurentul Gh. M., în calitate de curator de masă al falimentului Firmei Kolowath și Gosch, cerând Tribunalului Sibiu stabilirea cheltuelilor făcute în interesul masei și onorariul convenit pentru activitatea sa de curator de masă, tribunalul prin încheerea nr. 390—180—929 i-a recunoscut recurentului ca cheltueli efective suma de 307.286 lei, iar ca onorar i-a stabilit suma de 569.751 lei, adică în total lei 877.037.

În contra acestei încheeri recurentul a făcut apel pe care Curtea de Apel Brașov s I-a prin deciziunea nr. C. I. 2454—187—934 l'a respins; această deciziune fiind atacată cu recurs, Inalta Curte secția III-a prin deciziunea nr. 1259—936 din 2 Iulie 1936 a casat cu trimiterea deciziunii Curții de Apel pe considerațiunea că Curtea nu a examinat și nu s'a pronunțat asupra cheltuelilor specificate de recurent în pozițiile dela 112—195 din tabloul de socoteli, precum nici asupra cheltuelilor și onorariilor ce i se cuveneau în calitate de avocat în procesele susținute pentru masa falimentului.

În urma acestei casări cu trimitere Curtea de Apel Brașov procedând la judecarea din nou a apelului recurentului, prin Deciziunea supusă recursului a admis în parte apelul și a reformat în parte încheerea Tribunalului.

Jurispr. procedurale.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secțiunea II-a.

Dec. Nr. 156—1938.

Președinția Domnului C. Grăciunescu

Cheltueli de judecată. Cazul când în timpul judecării intervine o lege care face să decadă pornirea acțiunii. Art. 425, 426 și 430 pr. civ.

CURTEA DELIBERAND,

Asupra recursului făcut de Banca Națională a României în contra deciziunii Curții de Apel Cluj Secția I-a cu Nr. 780—1935 dată în proces cu Iosif B. și soția sa.

Având în vedere că din această deciziune atacată cu recurs și actele dela dosar, se constată

că în contra mandatului de plată cambial emis de Tribunalul Sibiu la 15 Iulie 1933 la cererea Băncii Naționale și prin care I. B. și soția sa, precum și alți 8 părâți, au fost obligați să plătească reclamantei suma de 83.000 lei cu dobândă de 8% pe an, plus 346 lei spese de protest 664 lei impozit proporțional și 3000 lei cheltueli de mandat, sus numiții doi părâți au introdus excepțiuni, care prin sentința Nr. 1613—1932 zisul Tribunal le-a respins, că în contra acestei sentințe ambii părâți au făcut apel invocând de astă dată legea conversiunii din 7 Aprilie 1934 care apăruse între timp.

Că Curtea de apel Secția I. Cluj prin decizia atacată, cu recurs a admis apelul, stabilind că apelanții intră în prevederile acestei legi și ca atare admitând excepțiunile a scos din vigoare mandatul cambial, obligând în baza art. 425 pr. civ. ard. pe reclamantă să plătească părâților apelanți 3000 lei cheltueli de judecată de primă instanță și 2200 lei cheltueli de apel.

Având în vedere, că prin aceste motive de casare recurentul susține, între altele, că numai cu violarea art. 425, 426, 430 proc. civ. ard. Curtea de Apel a obligat-o la plata cheltuelilor de judecată, deoarece — zice recurenta — ea nu putea fi obligată la suportarea cheltuelilor unei proceduri la care nu a dat cauză, dat fiind că acțiunea sa a fost respinsă din cauza unei dispozițiuni legale intervenită după intentarea acțiunei.

Având în vedere, că art. 425 citat pune principiul că partea pierzătoare are să fie condamnată la restituirea speselor părții ce are câștig de cauză.

Având în vedere că această dispozițiune legiuitorul a înscris-o ca o aplicațiune a principiului că cel ce din culpa sa produce o pagubă altuia, este dator să o repare; ca atare dispozițiunea art. 425 are a-și produce efecte ori de câte ori reclamantul va porni o acțiune care față de situațiunea de fapt și de drept din momentul introducerii ei, ar fi fost nefondată, că însă atunci când acțiunea devine neîntemeiată nu din pricina acestor împrejurări din momentul acțiunii, ci din cauza unei dispozițiuni legale intervenită ulterior introducerii acțiunei, textul de mai sus nu-și mai găsește aplicațiune, deoarece în această situație nu se poate imputa reclamantului nici o vină prin faptul că a introdus acțiunea, dat fiindcă nu putea să întrevadă o dispozițiune legală care să-i ridice dreptul de a-și valorifica în justiție pretențiunea reclamată prin acțiune.

Că prin urmare față de cele expuse mai sus și întrucât în speță mandatul de plată emis la cererea recurentei a fost scos din vigoare din cauza aparițiunii legii lichidării datoriilor din 1934, aparițiune ce a avut loc tocmai când litigiul se găsea în fața instanței de apel, rezultă că numai cu violarea art. 425. citat Curtea de Apel a obligat pe recurentă să plătească intimaților cheltuelile de judecată suportate de aceștia în fața instanțelor de fond.

Că astfel fiind acest motiv de casare este fondat și ca atare, fără a mai examina și celelalte motive de casare, care devin fără interes, recursul cată a fi admis, deciziunea Curții de

Apel a fi casată fără trimitere numai în ce privește partea referitoare la obligarea recurenților la plata cheltuelilor de judecată din fața Tribunalului și Curții de Apel iar în fond apără pe recurentă de plata acestor sume.

CURTEA DE CASAȚIE SECȚIA I-a

Dec. Nr. 1603—38.

Preșidenția dlui T. Bocancea consilier.

Recurs respins ca fără interes. Recurentul are dreptul la cheltueli de judecată dacă la data introducerii recursului dânsul avea interes să obție o hotărâre în favoarea sa.

În speță, deși recurentul a pierdut în apel prin faptul că i s'a respins ca prematură acțiunea reconvențională de evacuare, ridicată contra intimatei, din moment ce căile de atac sunt prevăzute în general în interesul părților și din moment ce în speță se constată că intimata a evacuat de bună voie imobilele în litigiu, punându-le la dispoziția lui și recunoscând astfel temeinicia pretențiunii lui, urmează că numitul a obținut tot ce a cerut în apel, deci nu mai are interes să obțină în favoarea sa o altă hotărâre și în consecință recursul urmează a se respinge ca fără interes.

Însă întru cât la data recursului recurentul avea interes să obțină o hotărâre în favoarea sa, deoarece, cum s'a arătat mai sus, recursul a devenit fără interes abia în intervalul dela introducerea lui și întru cât prin introducerea recursului recurentul a avut cheltueli din cauza intimatei, aceasta urmează să fie obligată la plata cheltuelilor de judecată astfel cauzate pe care Curtea apneaciindu-le le fixează la suma de 3000 lei.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE Secțiunea I-a

Decizia No. 146—32.

Preșidenția Dlui S. Tipei, consilier.

Compensarea cheltuelilor. — Cerere de cheltueli. Nu e necesară o cerere detaliată.

DELIBERÂND:

Având în vedere că, prin motivele de casare recurentul pretinde că instanța de apel a violat și interpretat greșit art. 424, 425 și 426 proc. civ. ard. și art. 48 din legea accelerării judecăților din 1925 și a comis și o omisiune esențială și un exces de putere prin aceea că nu se pronunță asupra motivului de apel că greșit Tribunalul nu precizează de ce cheltuelile ce acordă sunt de I și II-a instanță, și nici cui se cuvin aceste cheltueli, apoi prin aceea că nu acordă cheltuelile de I-a instanță după piesele de la dosar și potrivit tablourilor de onorarii minime, ceiace era obligat să facă chiar din oficiu și în fine prin aceea că compensează cheltuelile de judecată, deși apelul intimatei s'a respins în fond iar al recurentei numai privitor la cheltuelile de judecată;

Considerând că, întrucât potrivit art. 426 proc. civ. ard. atunci când fiecare dintre părți-

le din proces câștigă în parte și pierde în parte, cheltuelile de judecată vor fi compensate, Curtea de Apel, respingând apelurile ambelor părți, cu drept cuvânt și fără a viola art. 426 proc. civ. a compensat cheltuelile de judecată în apel, așa că această parte a motivelor de casare este neintemeiată;

Considerând că Tribunalul, condamnând pe intimată la 6000 lei cheltueli de judecată, fără a arăta cine urmează să încaseze aceste cheltueli, deși erau doi părți, și fără a motiva de ce ele sunt cheltueli de prima și a doua instanță, cu toate că Tribunalul judecase numai ca primă instanță, iar prin apel recurenta cerând să se precizeze această chestiune, Curtea de Apel numai prin exces de putere și comițând o omisiune esențială nu a lămurit aceste chestiuni ridicate prin apel și nici nu s'a pronunțat asupra lor, cu toate că erau de natură a influența soluția procesului.

Considerând apoi că, potrivit art. 48 din legea accelerării din 1925, comb. cu dispozițiile din proc. civ. referitoare la cheltuelile de judecată, este suficient ca partea să ceară cheltueli de judecată conform tarifului pentru ca instanța de judecată să fie datoare a i le acorda, luând ca bază lucrările dela dosar, nefiind necesar, când este vorba de onorarii advocațiale, ca partea să prezinte o listă prin care să precizeze aceste cheltueli, sub sancțiunea, în caz contrar, a neacordării lor potrivit tarifului;

Că astfel fiind, și întrucât în speță s'au pretins onorarii de avocat conform tarifului. Curtea de Apel numai cu violarea menționatei dispozițiuni legale a decis că Tribunalul nu era obligat să respecte tariful minimal fiindcă nu s'a prezentat o listă de cheltueli și că prin urmare putea fixa aceste cheltueli prin apreciere, indiferent de dispozițiunile tarifului.

CURTEA DE APEL CLUJ — SECȚIA II.

Dec. No. C. II. 463/2/1932.

Președinte **G. Haupt**, consilier

Art. 8, alin. 2 pr. civ. — Fructele etc. sunt accesorii, ele nu se socotesc în valoarea obiectului procesului.

DECIZIUNE:

Respinge recursul ca inadmisibil și obligă pe reclamant să plătească părții în 15 zile sub sancțiunea execuției silite 220 (două sute douăzeci) Lei spese de recurs.

MOTIVE:

În contra sentinței Tribunalului reclamantul a înaintat recurs în casare plângându-se de omisiune esențială, de exces de putere și de violarea legii pentru motivele expuse mai pe larg în recursul scris.

După expunerea cauzei din partea consilierului-raportor, Curtea a ridicat din oficiu chestia admisibilității recursului invitând pe recurent să-și facă observările și sub acest raport.

Recurentul susține că valoarea obiectului procesului trece suma de 5000 lei, prin urmare recursul în principiu este admisibil cu atât mai

vărtos, cu cât Tribunalul a judecat cauza ca instanță de apel.

Curtea deliberând și având în vedere actele procedurale săvârșite la Comisiunea de împăciuire de pe lângă autoritatea industrială, precum și la judecătoria de ocol stabilește că, pretențiunea neclămantului așa cum a fost validată în fața primei instanțe este sub limita de valoare de 5000 lei, prin urmare Tribunalul a judecat în cauză ca instanță de recurs și în mod definitiv, urmând ca recursul de față să fie respins ca inadmisibil de lege.

Nu este discutat între părți că substratul procesului a fost la început în fața autorității industriale 200 lei și că ulterior la judecătoria s'a urcat acțiunea cu încă 2400 lei, leafa cerută pe timpul de preaviz, și cu 200 lei despăgubire de fiecare zi pentru reținerea livretului.

Având în vedere, că în conformitate cu dispozițiunile art. 8, alin. 2. din proc. civ. din punct de vedere procedural, pretențiile pentru toate fructele, foloasele, desdăunare, dobânzi și pentru spesele procesului sunt considerate ca accesorii în cazul când reclamantul le poate valorifica în acelaș proces cu dreptul fundamental sau pretențiunea principală.

Considerând că aceste accesorii nu se socotesc la fixarea valorii procesului;

Așa fiind, întrucât despăgubirea de 200 lei de fiecare zi nu se poate considera decât ca o petiție accesorie pe lângă cererea principală, care ar tinde la restituirea livretului reținut pe nedrept;

Petiția care nici nu poate fi validată în mod independent exceptând cazul, — ce nu este în speță — că livretul s'a restituit deja înainte de a fi fost pretins prin acțiune;

În atare împrejurări rămâne bine stabilit că valoarea obiectului procesului era în fața instanței prime 2600 lei.

Având în vedere disp. art. 68 și 70 din legea de accelerare și art. 64 din legea pentru Curtea de Casație. Tribunalul a judecat în cauză ca instanță de recurs și prin urmare hotărîrea sa nu este susceptibilă de un nou recurs.

Cheltuelile de recurs s'au acordat conform art. 543 P. c.

Jurisprudente penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE — S. I.

Dec. No. 1831—38.

Președinte **Andrei Rădulescu**, Prim-Preș.

Legi interpretative. Dreptul acordat puterii legiuitoare de a edicta legi cu caracter interpretativ. Condițiunile fixate pentru ca noua lege să poată avea într'adevăr caracterul interpretativ.

Constituția din 1923 acordă puterii legiuitoare dreptul de a edicta legi cu caracter interpretativ. Legea interpretativă fiind considerată ca făcând parte integrantă din legea interpretată, ea este aplicabilă tuturor faptelor produse anterior promulgării ei, dar posterior legii interpretate, afară de cazul în care asupra acestor

fapte a intervenit, în perioada arătată, o hotărâre intrată în puterea lucrului judecat.

O lege, pentru a fi interpretativă și deci a avea efectele sus arătate, trebuie să se limiteze numai la crificarea sensului pe care îl are dispoziția cuprinsă în textul de lege, ce se interpretează, atunci când acest text este obscur sau îndoielnic, consacrand astfel o soluție care ar fi putut fi adoptată și de jurisprudență.

Însă, dacă sub cuvânt de a interpreta o lege, puterea legiuitoare elaborează o dispoziție nouă sau una care modifică legea ce pretinde a interpreta, în acest caz legea astfel elaborată, violează art. 36 din Constituție și nu poate avea caracterul și efectele unei legi interpretative.

CURTEA DE CASAȚIE — SECȚIA V.

Dec. Nr. 12—1938.

Președinte **G. Lupu**, președinte.

Administrator ad-hoc. Tată în ipoteza art. 45 din codul penal Carol II. Act de dispoziție. Interese contrarii cu ale minorilor. Administrator ad-hoc. Tribunalul organul în drept a da autorizația în vederea actului de dispoziție, nu consiliul de familie.

G. V. și C. V., în calitate de părinți ai minorilor lor fii C. L. și Gh., cer tribunalului de tutelă a se numi un tutore ad-hoc, pentru reprezentarea și apărarea intereselor minorilor în vederea încheierii unei transacțiuni cu R. De St., creditorul sus numiților pentru suma de lei 21.612.000 și a se numi un consiliu de familie care să facă numirea tutorelui ad-hoc.

Tribunalul Ilfov admite primul punct al cererii numirii ca tutore ad-hoc pe dl. avocat I. At. din Giurgiu, pentru a reprezenta interesele minorilor în transacțiunea de mai sus și respinge cererea de numirea unui consiliu de familie, pe motiv că în materie de administrațiune legală nu se aplică regulile tutelei.

În contra jurnalului tribunalului G. și C. V. fac apel pe considerațiunea că tribunalul gresit a respins cererea de numire a consiliului de familie.

Curtea de Apel București (S. V-a. prin decizia Nr. 17 din 1937, respinge apelul, motivând că administrațiunea ad-hoc fiind streină de institutia tutelei nu este necesară constituirea consiliului de familie și activitatea administratorului ad-hoc rămâne să fie controlată de tribunal.

În sinea, puterea părintească și deci și administrațiunea legală a tatălui fiind suspendate, în baza art. 45 din codul penal Carol II, pe timpul executării pedepsei privative de libertate la care tatăl a fost condamnat, urmează că este locul a se institui un administrator ad-hoc, fără consiliul de familie.

Împotriva deciziei Curții de Apel G. și C. V. au făcut recurs.

Recursul venind în judecata Inaltei Curți de Casație s. I-a s'a ivit dublă divergență în privința soluționării celor două motive de casare invocate, ceea ce a determinat trimiterea dosarului la Secțiunile-Unite.

În conformitate cu art. 343 cod. civ., tatăl

în timpul căsătoriei administrează averea personală a copiilor săi minori.

În ipoteza puterii părintești a tatălui în temeiul art. 45 cod. penal Carol al II-lea, ca consecință a unei condamnări penale, administrațiunea legală a averii copiilor trece asupra mamei.

Atunci însă când părintele care exercită administrațiunea legală, tatăl sau mama, se găsește în fața unui act de dispoziție în care ar avea interese contrarii cu ale minorului, în acest caz se va cere tribunalului numirea unui administrator ad-hoc, cu misiunea de a reprezenta pe copil în afacerile unde există conflict de interese.

Odată numit un asemenea administrator ad-hoc, chestiunea ce se pune este aceea de a se ști cine est organul în drept a-i da autorizațiunea convenită în vederea actului de dispoziție ce urmează să se încheie, o asemenea autorizațiune fiind îndeobște admisă în scopul celei mai bune înaintări a intereselor minorilor.

Acest organ nu poate fi altul decât tribunalul care este autoritate cu caracter permanent căruia legea îi atribuie în numeroase cazuri, misiunea de a lua măsuri de protecțiune a minorilor.

De o înființare a consiliului de familie în scopul obținerii autorizațiunei de mai sus nu poate fi vorba, întru cât institutia consiliului de familie, organ de control al gestiunei și actelor tutorelui, nu se poate concepe atât timp cât părinții se află în viață și deci tutela nu s'a deschis.

Astfel fiind, cu drept cuvânt Curtea de Apel a respins cererea recurentilor de a se numi un consiliu de familie, refuzând aplicațiunea în speță a art. 355, 356 și 413 cod. civ. textele privitoare la materia tutelei.

CURTEA DE CASAȚIE SECȚIA II.

Dec. Nr. 1964—1938.

Președinte **N. Bădescu-Roșiori**, preș.

Prescripție penală. — Infrațiune pedepsită cumulativ cu închisoarea și cu amendă. Care pedeapsă se ia de bază la calcularea prescripției. Art. 164 c. pen. Carol II.

Inculpatul St. T. — recurentul — prin ordonanța definitivă nr. 19 din 1937 a Cabinetului de Instrucție de pe lângă Tribunalul Suceava a fost trimis în judecată pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 401 pt. 2 și 3 din codul penal Carol II, constând în aceea că, în calitate de secretar al Comunei Solca, a eliberat un certificat de naționalitate fals pe numele R. S., cu scopul de a dobândi pentru sine un folos material.

Faptul de mai sus a fost săvârșit în ziua de 1 Martie 1933, iar acțiunea publică s'a deschis tocmai la data de 28 Aprilie 1937.

Atacând cu apel această ordonanță, Camera de acuzare prin decizia nr. 41 din 1938 — supusă recursului de față. — l'a respins ca nefundat motivând că, prescripția de 3 ani, invocată de inculpat prin memoriul său, nu operează în cauză deoarece, dacă într'adevăr infrațiunea imputată se pedepsește cu închisoarea corecțio-

nală dela 2—5 ani, totuși întru cât acest text de lege mai prevede și amenda dela 2.000—10.000 lei și interdicție corecțională dela 2—5 ani între sancțiuni, deci o pedeapsă mai mare de 5 ani, termenul de prescripție este de 8 ani, iar nu cel de 3 ani.

Prin motivul de casare se susține de recurent că, soluționând astfel apelul său, Camera de acuzare a violat art. 164 pt. 2 teza II din codul penal prin aceea că, încriminarea faptului imputat era stinsă prin prescripția de 3 ani prevăzută de acest text de lege. Camera dă astfel o greșită interpretare legii atunci când arată că în cauză operează prescripția de 8 ani în locul celei de 3 ani. Pentru a se declara faptul penal prescris trebuia să se aibă în vedere numai pedeapsa privativă de libertate prevăzută de art. 401 pt. 2 și 3 din codul penal, iar nu și pedepsele accesorii.

După dispozițiunile art. 401 pt. 2 și 3 cod. penal, funcționarul public care în exercițiul funcțiunei sale falsifică un act public, fie contrafacând scrierea sau subscrierea, fie alterând un act adevărat în orice mod, în scop de a dobândi pentru sine sau pentru altul un folos material sau de a cauza cuiva o pagubă materială, comite delictul de fals în acte publice și se pedepsește cu închisoare dela 2—5 ani, amendă dela 2.000—10.000 lei și interdicția corecțională dela 2—5 ani.

Art. 164 pt. 2 cod. penal, care se ocupă cu prescripția în materie de delict, prevede că prescripția în delictele sancționate cu pedepse mai mari de 5 ani este de 8 ani, iar delictele pedepsite până la 5 ani este de 3 ani.

Prin acest text de lege prevăzându-se temeiurile în cari un delict se prescrie, s'a avut în vedere numai pedeapsa principală, care este închisoarea corecțională, iar nu și eventuala transformare a amenzii în închisoare, în cazul insolvabilității celui condamnat și durata interdicției corecționale, situațiune în care prescripția de 3 ani ar rămâne inaplicabilă în cele mai multe delict întru cât, cumulându-se pedeapsa principală a închisorii cu închisoarea rezultând din eventuala transformare a amenzii și cu durata interdicției, s'ar ajunge în cele mai multe cazuri la depășirea termenului de 3 ani prevăzut de citatul art. 164 pt. 2 teza II.

Această interpretare se impune cu atât mai mult cu cât pentru aplicațiunea art. 594 din codul penal fost în vigoare în Vechiul Regat — text care se ocupă cu prescripția în materie de delict și care este originea actualului art. 164 pt. 2 — se avea în vedere numai pedeapsa privativă de libertate, iar nu și pedeapsa accesorie, cu care mai erau sancționate unele delict din acel cod.

Dacă legiuitorul ar fi voit să se aplice sistemul cumulativ, adoptat în speță de Camera de acuzare, s'ar fi manifestat voința lui prin introducerea unui alineat la art. 164 c. pen. deoarece cunoștea vechea aplicațiune a art. 594 din vechiul cod penal.

De asemenea, un argument de text nu se poate trage în favoarea acestui sistem deoarece cuvântul „pedepse” prevăzut în citatul art. 164 pt. 2, legiuitorul l'a introdus la plural pen-

tru a preciza că prescripția de 3 ani operează în toate delictele sancționate cu închisoarea până la 5 ani, deci se referă la toate pedepsele de acest gen și până la această durată, aplicabile delictelor.

Astfel fiind și cum în speță este constatat că recurentul a săvârșit delictul imputat la data de 1 Martie 1933, că acțiunea publică s'a deschis la 28 A ilie 1937, deci peste termenul de 3 ani, urmează că numitul beneficiază de prescripția prevăzută de art. 164 pt. 2 teza II-a cod. pen. întru cât maximum închisorii de aplicat, potrivit art. 401 pt. 2 și 3 c. pen. era de 5 ani.

Deci, recursul urmează a fi admis și, constatându-se acțiunea publică prescrisă, a se cassa fără trimitere deciziunea atacată, pe baza art. 488 alin. I pr. pen.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE Secțiunea II-a

Decizia Nr. 2692—1938

Președinția Domnului Alex. Macarovixi, cons.

Plângerea prealabilă făcută sub C. p. vechi nu trebuie repetată sub C. p. nou Art. 601 C. p. Carol II.

Schimbarea calificărei faptei.

Nulități de ordine publică.

Având în vedere că printr'un prim motiv de casare întemeiat pe violarea art. 601 și 3 din codul penal Carol II și pe exces de putere, recurentul invocând nulitățile de fond prevăzute de art. 474 p. II pct. 7 și 8 din aceeaș procedură penală susține în esență, că greșit Curtea de Apel și prin săvârșirea acestor nulități s'a declarat fără valoare sentința Tribunalului pe baza art. 601 din cod. penal, deoarece lui imputându-i-se un delict de abuz de încredere prevăzut de art. 537 cod. penal Carol II, ce se urmărește la plângerea prealabilă a părții vătămate, aceasta nu s'a conformat dispozițiunilor art. 601 cod. pen. neintroducând o plângere prealabilă în termen de 3 luni.

Având în vedere că, acest motiv de casare, astfel cum s'a formulat fiind vizat și prin petiția de recurs introdusă în termen la Curtea de fond (5 Iunie 1937) și referindu-se la existența unei cauze de stingere a acțiunei penale, deci la nulitatea de fond prevăzută de art. 474 p. II pct. 4 proc. pen., cată a fi luat în discuțiune, dat fiind că această nulitate conform aliniatului final al aceluiaș articol se ia în considerare din oficiu.

Având în vedere, că din lucrările dosarului se constată că din partea reclamantului Gh. Moga o plângere contra recurentului cu concluziunea de a fi pedepsit acesta din urmă, a existat (fila 3), reclamantul în tot decursul procedurii persistând în mod hotărât la realizarea pretențiunilor sale și obținând chiar, în calitatea de parte civilă, despăgubiri civile în sumă de 8.700 lei prin sentința primei instanțe.

Considerând că, în înțelesul art. 601 din cod. pen. Carol II, o plângere prealabilă nu mai este necesară în cazurile în care partea vătămată sub imperiul vechilor legiuiiri penale, a sesizat organele de urmărire cu plângerea sa și a stă-

ruit în mod hotărît și neîndoelnic în realizarea drepturilor sale, legea prin articolul citat, neîmpunând părții vătămate obligațiunea de a-și reitiera plângerea și sub noul cod, odată ce o asemenea plângere ar exista deja.

Că astfel fiind și cum, în speță, după cum s'a arătat o plângere prealabilă din partea celui vătămat se constată că e existentă, în mod corect Curtea de fond prin deciziunea supusă recursului, n'a anulat sentința primei instanțe pe baza art. 601 din noul cod penal, nesăvârșind astfel nici un exces de putere, de unde urmează că, motivul I de casare este neîntemeiat și trebuie înlăturat.

Având în vedere motivul 4 de casare, întemeiat pe nulitatea de fond prevăzută de art. 474 partea III pct. 3 proc. pen. prin care recurentul susține, în esență, că greșit instanțele de fond au calificat fapta ce i se impută, deoarece el a fost trimis în judecată prin ordonanța definitivă a judecătorului de instrucție ca complice la crima de sustracțiune și nu ca autor, astfel cum a fost condamnat de tribunal, în urma schimbării calificării de către Ministerul public în timpul procedurii probatorii.

Având în vedere că și acest motiv de casare urmează a fi discutat întrucât este sprijinit pe o cauză de nulitate (474 p. II pct. 3 proc. penală) ce în conformitate cu aliniatul final al aceluiaș art. se ia în considerare din oficiu, dacă inculpatul ar fi fost prejudiciat.

Având în vedere, că deși recurentul a fost trimis în judecată, prin o ordonanță definitivă a judeului de instrucție, în calitate de complice auxiliar la crima de sustracțiune în funcțiune imputată D. coinculpatului (art. 462 și 69 pct. 2 cod. pen. ard.) totuși ulterior, instanțele de judecată stabilind starea de fapt pe baza probelor administrative, au achitat pe D. și au condamnat pe recurent, ca autor al infracțiunii de sustracțiune (355 cod. pen. ard.), corespunzător delictului de abuz de încredere prevăzut și pedepsit de art. 537 cod. penal Carol III lege ale cărei dispozițiuni erau mai favorabile infracțorului.

Considerând apoi că, în conformitate cu principiile procedurale înscrise în art. 325 din abrogata procedură penală ardeleană, text în vigoare la data judecării procesului de către tribunalul și care își găsește echivalentul în dispozițiunile art. 312 din proc. pen. Carol II, instanțele de judecată nu sunt ținute de propunerile acuzării cu privire la calificarea faptei, ele putând schimba această calificare, dacă din desbateri a rezultat elementele vreunei alte infracțiuni, cu condițiunea de a observa dispozițiunile acelor articole, însă de a căror nerespectare recurentul nu se plânge prin motivul de casare.

Că așa fiind și întrucât starea de fapt reținută în sarcina recurentului și care s'a expus mai sus, se vedește a fi corect calificată, motivul de casare se privește ca neîntemeiat și cată a se înlătura;

Având în vedere celelalte motive de casare formulate de recurent în sprijinul recursului și întemeiat pe: 1 nulitatea prevăzută de art. 474 pct. 4 partea I combinat cu art. 102 pct. 2 proc. pen. — că Trib. n'a dat citire actelor din dosar,

care îi fusese cerute, citire ce deduce la o altă soluțiune în proces, 2. pe nulitatea prevăzută de art. 474 partea I pct. 6 proc. pen. — că instanțele de fond nu s'au pronunțat asupra probelor ce-i erau favorabile recurentului, precum și că nu s'au pronunțat asupra cererii esențiale a acestuia de a se da citire declarațiunii dela primele cercetări, a coinculpatului R. D. și 3. pe nulitatea prevăzută de art. 474 II pct. 6 proc. pen. — că instanțele au înlăturat depozițiunile martorilor dezinteresați, cu care recurentul a dovedit că, șeful său, coinculpatul D. a preluat banii dela M. și că aceleași instanțe n'au ținut seama de dovada făcută că D. a încercat să aranjeze chestiunea, dând bani reclamantei și că dacă acest D. a fost achitat, fiindcă a existat un dubiu, acest dubiu, acest dubiu trebuia să-i profite și recurentului.

Având în vedere că motivele de casare reproduse mai sus nefiind de ordine publică, dat fiind că nu sunt sprijinite pe nulități ce în conformitate cu legea trebuiesc luate în considerare din oficiu, cată a fi înlăturate ca tardiv depuse, după cum s'a arătat.

Văzând că în petițiunea de recurs, inculpatul a solicitat în subsidiar „o mai largă aplicare a art. 157 cod. pen. și suspendarea executării nedepsei pe baza art. 65 cod. pen.“ — cereri ce nefiind în căderea Inaltei Curții a le rezolva, au trebuit înlăturate, respingându-se în întregime și ca neîntemeiate recursul.

CURTEA DE CASAȚIE SECȚIA II-a

Dec. Nr. 3087—938.

Președ. A. Macarovici, consilier

Magistrat raportor. Obligațiune legală de a face parte din complexul de judecată. Noi mijloace de probațiune. Supliment de raport. Dispozițiuni esențiale. Nulități de formă neînvocate la instanța de fond. Se acoperă prin tăcerea părții. Nu se pot deduce înaintea Inaltei Curți. Art. 103, 464 și 474 pr. pen. Carol II.

Art. 464 alin. 5 din codul de procedură penală Carol II prevede că magistratul raportor va face parte în mod obligator din complexul de judecată, iar potrivit alin. 6 al aceluiași articol când în cursul judecării apelului s'au admis noi mijloace de probațiune se face un supliment de raport.

Ambele dispozițiuni sunt esențiale fiind înscrise de legiuitor în scopul ca judecătorii să fie puși în situația de a da o hotărîre conform cu legea.

După art. 474 pr. pen. Carol II hotărîrile sunt supuse casării între alte cazuri și pentru nulitatea de formă dela pct. 4 al părții I anume în procedura sau instrucția urmată în fața instanței care a pronunțat hotărîrea sau când prin încheierile sau hotărîrile date s'a călcat ori s'a omis vreo formă pentru care se poate cere anularea conform art. 102 și următorii din același cod.

Art. 102 după ce stabilește principiul că neobservarea formelor procedurale prescise de lege atrage nulitatea actului în două cazuri și anume: 1 când nulitatea este expres prevăzută

și 2, când neobservarea formei a adus părții care o invoacă o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea actului, adăogă că de neobservarea acestor forme poate fi vorba numai în condițiunile arătate mai jos, adică în conformitate cu art. 103 și urm. din procedura penală.

Analizând aceste texte se constată că prin art. 103 s'a creat o primă categorie de nulități, privind competența, compunerea și sesizarea instanței, prezența Ministerului public și a inculpatului în cazurile și formele stabilite de lege, precum și punerea în mișcare a acțiunii care pot fi propuse în orice stare a procesului independent de orice idee de acoperire sau achiesare dată de părțile din proces, cu alte cuvinte în cazurile de mai sus, de nerespectarea pură și simplă a formei atrage desființarea inevitabilă a hotărârii.

Prin articolele următoare s'a prevăzut o altă categorie de nulități de formă care, după cum rezultă din însăși termenii acestor texte, nu pot fi valorificate decât sub condițiunea ca partea interesată să fi făcut rezervă expresă de a le invoca, ori să fi cerut aplicarea dispozițiilor de lege ce trebuiau observate sau să fi ridicat chestiunea imediat după deschiderea ședinței, în cazul contrariu nulitatea găsindu-se acoperită prin tăcerea părții care este decăzută din dreptul de a se mai putea prevala de nulitatea săvârșită.

Nulitatea trasă din faptul că consilierul raportor n'a participat la judecată, precum și nulitatea rezultată din faptul că nu s'a întocmit supliment de raport obligatoriu ca și însuși raportul, aparțin acestei din urmă categorii de nulități, ele nefăcând parte din acelea prevăzute în mod limitativ prin dispozițiunile art. 103 după cum s'a arătat.

Astfel fiind, la termenul de judecată apelului — 14 Martie 1938 — recurentul era dator să ceară aplicarea dispozițiilor art. 464 pr. penală, adică participarea consilierului raportor și facerea suplimentului de raport și numai în caz de refuz din partea Curții de Apel ar fi putut fi primit să deducă ambele chestiuni înaintea acestei Inalte Curți, or din cuprinsul procesului verbal de audiență nu se constată că recurentul ar fi obiectat ceva în legătură cu neîndeplinirea formalităților prevăzute de art. 464 citat.

În atari condițiuni motivul de casare în discuțiune se înlătură ca neîntemeiat.

CURTEA DE APEL CLUJ SECȚIA I;

Dec. Nr. P. I. 969-9—1932.

Caracterul amenzilor pronunțate în baza legii monopolului. — Aplicarea art. 92 din p. p.

Asupra recursului declarat de repr. Adției Fin. Alba și procuror contra sentinței Nr. P. 3462—1931 a Tribunalului Alba secția I-a.

Având în vedere că motivul de recurs invocat de recurent avocatul statului Alba, ca reprezentant al administrației financiare Alba, pentru Ministerul de finanțe, prin actul scris înregistrat la Curte, la 18—3—1932, — și decla-

rat după rostirea sentinței la tribunal, de reprezentantul administrației financiare Alba, — este acela că în mod greșit tribunalul, a redus, prin aplicarea art. 92 c. p. amenda prevăzută de art. 234 legea producției și desfacerii spiritului care este egală cu de 8 ori taxa de brevet, la aceea de îndoiți taxei de brevet aplicată contravenientului prin sentința atacată cu recurs, la care recurs s'a alăturat și procurorul.

Curtea, având în vedere dispozițiunile art. 248 aliniatul penultim al legii asupra producției și desfacerii spiritului din care rezultă că amenzile prevăzute în această lege sunt amenzi penale și se transformă în închisoare; că prin urmare afacerile la care se referă aceste amenzi, trebuie să fie socotite ca penale și în acest caz trebuie să li se aplice normele prevăzute pentru judecarea afacerilor penale, afară de cazul când legea specială, ar dispune altfel, asupra vreunei dispoziții din codul penal.

Considerând că legea asupra producției și desfacerii spiritului, nu conține nici o dispozițiune, din care se rezulte că amenzile pronunțate pe baza acestei legi, — nu pot fi scăzute pe baza circumstanțelor ușurătoare prevăzute de art. 92 c. p.

Că astfel fiind, în mod legal a făcut în cauză aplicarea art. 92 c. p. și a scăzut amenda pe baza acestui articol din codul penal.

Recursurile sunt deci nefondate și au fost respinse ca atare;

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA I-a

N. P. I. 1046-5—1932.

Contravenții la legea monopolurilor. Recurs. Ne alegerea de domiciliu. Arătarea domiciliului pe rubrice.

Motive:

Contra sentinței tribunalului ca instanță de apel a declarat recurs în casăție repr. fîscului pentru violarea art. 83 din legea pentru modificarea legii de administrare și exploatare a monopolurilor Regatului României (publicată în Mon. Of. Nr. 144 din 2 Iulie 1930) nearătând contravenientul în apel alegerea domiciliului (art. 384 : 5 P. p.).

Articolul citat prevede între altele la litera a), că apelul va conține și domiciliul apelantului; iar în aliniatul ultim, că neobservarea oricăreia din dispozițiunile aceluși art. atrage de drept nulitatea apelului.

Cum însă contravenientul apelant în petițiunea de apel (pe rubru) și-a arătat domiciliul în conformitate cu legea, Tribunalul n'a săvârșit nulitatea pe care își bazează repr. fîscului recursul.

Jurisprudențe la alte legi

CURTEA DE APEL CLUJ SECȚIA III

Nr. C. III. 3129—1932.

Asanarea datoriilor. Execuție de asigurare. Debitori cari nu beneficiază de suspendarea execuției.**MOTIVE.**

Pârâții au înaintat recurs în termen în contra deciziei trib. Turda S. IV Nr. C. 2104—1932 din 17 August 1932 prin care s'a ordonat în favorul reclamantei execuția de asigurare pentru suma de 64.000 lei capital și acc. cerând anularea acestei decizii și obligarea reclamantei la plata cheltuelilor de recurs, susținând că unul dintre pârâți a înaintat cerere pentru asanarea datoriilor agricole la jud. mixtă Turda cu Nr. 5913 A—1932 la 18 Iulie 1932, apoi un subscriitor de cambie care, nu le împrocesuat, anume Polonyi Ș. încă a înaintat cerere de asanare cu Nr. 653 la 18 Iulie 1932, astfel acești doi beneficiind de dispozițiile legii pentru asanarea datoriilor agricole, în conformitate cu art. 35 și 39 din această lege cambiul din proces, urmează să fie scadent numai după 9 luni, deci acțiunea cambială prezentă și execuția de asigurare ordonată în baza mandatului de plată cambial, sunt premature, în consecință cerere pentru execuția de asigurare trebuie respinsă și reclamanta obligată la plata cheltuelilor de recurs.

Reclamanta prin întâmpinarea înaintată a cerut respingerea recursului ca nefondat și obligarea pârâților la plata cheltuelilor de recurs. Curtea asupra recursului prezent,

având în vedere că din actele dela dosar se constată că reclamanta la 30 Iulie 1932, a înaintat în contra pârâților acțiune cambială pentru suma de 64.000 lei cap. și acc. în baza cambiei despre această sumă, datată la 19 Aprilie 1932 și scadentă la 20 Iulie 1932, că apoi pârâții după emiterea mandatului de plată cambial, au înaintat excepții cambiale, în urm. acestui fapt reclamanta la 16 August 1932, a cerut execuție de asigurare în contra pârâților, ceace s'a și ordonat prin deciziunea din 17 August 1932, și s'a efectuat prin procesul verbal Nr. 835—4844—1932 din 18 August 1932, și s'a sechestrat obiectele aflate în prăvălia și cuprinse în procesul verbal de sechestrul amintit.

având în vedere că conform celor stabilite mai sus, pârâțul I nu beneficiază de legea asanării datoriilor agricole și nici nu a înaintat cerere în această privință,

având în vedere că nici pârâța de r. II nu poate beneficia de dispozițiile legii pentru asanarea datoriilor agricole din 19 Aprilie 1932, fiindcă neavând nici calitatea nici ocupațiunea prevăzută de articolul unic în 4 aliniatul a. b. c. d și e din legea pentru modificarea legii asanării datoriilor agricole publicată în M. Of. Nr. 251 din 26 Oct. 1932, astfel nici această pârâță nu întrunește condițiunile cuprinse în această lege de modificare.

având în vedere apoi că pârâța de r. I nu poate beneficia nici de dispozițiile cuprinse în

art. 35 și 39 din legea pentru asanarea datoriilor agricole fiindcă cambia din procesul prezent a fost scontată după data de 18 Sept. 1931 și este data chiar în ziua publicării legii pentru asanarea datoriilor agricole, iar scadența după publicarea acestei legi, în consecință cambia din proces nu poate fi considerată ca având scadența de drept la 9 luni dela data scadenței prevăzută în această cambie.

având în vedere că pârâții nici după obiectele secestrate nu pot beneficia de prevederile legii pentru asanarea datoriilor agricole fiindcă obiectele cuprinse în procesul de secestru amintit mai sus, sunt articole de prăvălie și au fost secestrate în chiar localul de prăvălie al pârâților, astfel și această împrejurare dovedește că ocupațiunea principală a ambilor pârâți nu este agricultura ci comerțul.

considerând deci că pârâții nici după ocupațiunea lor și nici după obiectele secestrate, precum nici după timpul executării și scadenței cambiei din proces, nu pot beneficia de prevederile legii pentru asanarea datoriilor agricole, în consecință recursul ca nefondat a trebuit să fie respins.

în fine văzând că întâmpinarea sau observațiunile în cazul prezent după procedare de drept comun, nu sunt obligatorii Curtea a omis stabilirea cheltuelilor în sarcina pârâților în baza art. 557 din p. c.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE
Secțiunea III-a

Dec. Nr. 1707—1938.

Preșidenția Domnului G. Cristof, consilier**Contract de muncă. Instanța de recurs în procesele judecate înainte de legea pentru jurisdicția muncii. Dreptul la preaviz nu poate fi înlăturat printr-o convenție.****DELIBERÂND:**

Asupra recursului introdus de Banca Transilvania S. A. din Cluj în contra deciziei Nr. 1470 din 22 Octombrie 1934 a Curții de Apel Cluj Secția I-a.

Având în vedere că, din deciziune rezultă că, P. Z. din Turda a chemat în judecată, la judecătoria Urbană Cluj pe Soc. Anon. Banca Transilvania, pentru a i se plăti suma de 169.817 lei pe baza contractului de angajament intervenit între dânsii și prin care, în caz de renunțare la termenul pentru care fusese angajat reclamantul, ca conducător al Sucursalei Turda, pârâța Bancă a Transilvaniei se obligă a-i plăti conform contractului, pentru timp de un an salariul și toate accesoriile; că, Judecătoria prin hotărârea sa Nr. 11666 din 21 Noembrie 1932, în urma dovezilor administrate a admis acțiunea, în parte, obligând pe pârâță să plătească reclamantului suma de 169.817 lei și lei 15.000 spese; că ambele părți au declarat apel, pe care Tribunalul Cluj Secția III, I-a respins, prin sentința sa Nr. 760 din 12 August 1933, iar pârâța a declarat recurs, înaintat Curții de Apel Cluj, care l-a respins ca nefondat, prin deciziunea de mai sus.

Având în vedere că pârâta declarând recurs la această înaltă Curte, aceasta, prin jurnalul Nr. 737 din 4 Februarie 1938 a respins incidentul de inadmisibilitatea recursului, ridicat de către intimat, motivând că, potrivit art. 27 din legea Curții de Casație, recursul este admisibil în principiu, deoarece sunt întrunite condițiunile menționate în acel text; că adică recursul este îndreptat în contra unei deciziuni a Curții de Apel, pe motiv că ea a judecat fără competență ca instanță de casare și că acea decizie nu este susceptibilă de nici-o cale ordinară de atac iar cursul justiției este întrerupt.

Având în vedere că întrucât Judecătoria de Ocol a judecat afacerea ca primă instanță la 21 Noembrie 1932, deci mai înainte de punerea în aplicare a legii jurisdicției muncii, care a avut loc la 15 Februarie 1933, judecarea recursului e de competența acestei înalte Curți, așa că Curtea de Apel Cluj a judecat fără competență recursul ce urmează să fie judecat de această înaltă Curte.

Având în vedere că instanța de fond, după cum reese din sentința sa, examinând și apreciind starea de fapt, constată că dreptul reclamantului la preaviz este indiscutabil, acest drept derivând din contractul cu data de 25 Octombrie 1926 și pe care reclamantul nu l-a modificat prin semnarea unui simplu regulament interior de serviciu obligator pentru toți funcționarii băncii. Că, această interpretare rezultă, zice Tribunalul, și din împrejurarea că reclamantul a refuzat să semneze o declarație de renunțare la contract ce i-a fost trimisă de către recurentă.

Că mai departe, zice Tribunalul, denunțarea contractului de către recurentă nu a putut avea nici un efect, deoarece reclamantul a continuat să facă serviciu în tot timpul preavizului, făcându-i-se și reducere din salariu, așa că din aceste fapte rezultă că recurenta a renunțat la concediere.

Având în vedere că astfel fiind și întrucât rezultă că, instanța de fond făcând aceste stabiliri, a uzat de dreptul său suveran de a aprecia probele administrate, motivul de casare este neîntemeiat, deoarece nu s'a săvârșit eroarea grosieră de fapt pretinsă și nu s'a violat nici art. 186 c. com.

Având în vedere că, prin aceste motive recurenta se plânge de violare de lege și omisiune esențială, deoarece instanța de fond a respins administrarea noilor dovezi solicitate de parte.

Având în vedere că, după cum reese din sentința supusă recursului, Tribunalul, față de cererea pârâtei de a i se admite probe noi pentru a combate starea de fapt stabilită de prima instanță, referitor la denunțarea contractului și a culpei profesionale a reclamantului, respinge acest probator, considerându-l ca inutil față de starea de fapt stabilită și de probele deja administrate în cauză, motivând că, admise fiind aceste probe, nu pot să modifice situațiunea reclamantului, în proces.

Că, astfel fiind și întrucât, pentru respingerea probatorului solicitat, Tribunalul a moti-

vat considerațiunile pentru care a luat această măsură, prin acest fel de a hotărî, n'a săvârșit violările de lege și omisiunea esențială imputate prin acest motiv care fiind nefondat urmează a fi respins ca atare și prin consecință și recursul.

INALTA CURTE DE CASARE ȘI JUSTIȚIE
Secțiunea III-a

Dec. Nr. 1651—1938.

Președinția Domnului G. Cristof, Consilier

Consiliul Superior al Avocaturii Statului.
Competența lui.

DELIBERAND,

Asupra regulatorului de competență, cerut de Ministerul de Finanțe, prin adresa Nr. 87.149 din 5 Ianuarie 1938.

Având în vedere că din lucrările dela dosar se constată, că Percepția fiscală circ. Bistrița, urmărind prin procesul verbal de seclustru din 12 Octombrie 1934, Societatea „Regna” reprezentată prin Casa Pădurilor Statului, pentru plata sumei de lei 648.891, datorată fiscoi drept impozit de echivalent pe anii 1931 și 1932, aceasta a făcut contestație, care a fost respinsă de Tribunalul Năsăud prin sentința Nr. Ca. 2679—934—3 din 8 Decembrie 1934.

Că contra acestei sentințe, Casa Pădurilor declarând recurs, Curtea de Apel Secția II și-a declinat competența de a judeca prin decizia cu Nr. 711—1935 pe motiv că în speță este vorba de un litigiu existent între două instituțiuni de stat și în baza art. 33 alin. d. din legea de organizare a Corpului de avocați Publici, dispune trimiterea dosarului spre rezolvare, Consiliului Superior al Avocaturii Statului.

Având în vedere, că Consiliul Superior al Avocaturii Statului la rândul său prin avizul Nr. 187—1935 și-a declinat și el competența de a rezolva afacerea pe motiv că în speță nu e vorba de un litigiu angajat între două autorități de stat ci între Ministerul de Finanțe și o Societate particulară.

Având în vedere, că se constată în fapt din cele expuse mai sus, că litigiul de față, se poartă între Ministerul de Finanțe și Soc. „Regna” reprezentată prin Casa Pădurilor.

Considerând că, prin dispozițiile cuprinse în art. 33 alin. d. din legea de organizare a Corpului de avocați publici, se prevede că Consiliul Superior al Avocaturii Statului, rezolvă numai litigiile în care figurează ca părți interesate, Ministeriale și instituțiile de stat.

Că în speță, fiind vorba de un litigiu, în care una din părți nu este o instituție de stat, ci este o societate particulară constituită din cele 44 comune grănicerești din jud. Năsăud în scopul de a-și exploata pădurile lor proprii și care este numai reprezentată în justiție de Casa Pădurilor lichidatoarea ei, urmează că rezolvarea lui este de competența instanțelor de drept comun, adică a Curții de Apel din Cluj.

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

Secțiunea III-a.

Decizia Nr. 1369—1938.

Preșidenția Domnului C. Macri, consilier

Camera de muncă. Funcționarii ei sunt sau nu funcționari publici?

DELIBERAND,

Asupra recursului declarat de A. L., contra deciziei Curții de Apel Cluj Sec. I cu Nr. 647—1936, astfel formulat :

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului Curtea de Apel Secția I, a respins ca inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ, intentată de Adalbert L., contra Camerei de muncă din Cluj, prin care cerea anularea deciziei cu Nr. 233—1936, pe baza căreia a fost pus în disponibilitate din funcția de șef de birou cl. II-a, ce ocupa la acea cameră.

Că, pentru a decide astfel, Curtea de Apel constată și motivează, că reclamantul nu era stabil în funcțiune, deoarece nu fusese confirmat de Minister, conform art. 14 din legea pentru reducerea Camerelor profesionale, dela 30 Aprilie 1934, și în această situațiune, nu avea acțiune în contencios.

Având în vedere că, prin motivul de casare, recurentul se plânge de violarea art. 14 din legea pentru reducerea Camerelor profesionale dela 1934, prin aceia, că acest text se aplică numai funcționarilor numiți ulterior punerii în vigoare a legii ori el fiind numit anterior legii menționate, și fiind avansat la gradul de șef de birou cl. II, era definitiv în funcțiune, și deci avea acțiune în contencios.

Având în vedere, că prin dispozițiile cuprinse în art. 14 din legea pentru reducerea Camerelor profesionale de muncă, se prevede că funcționarii Camerelor de muncă, sunt funcționari publici, fiind supuși tuturor dispozițiilor legii și regulamentului statutului funcționarilor publici, se numesc de Comitetul de direcție al Camerei și sunt confirmați de Ministerul Muncii, iar prin alin. ultim de sub acest text, se menționează că actualii funcționari ai Camerelor de muncă, vor putea fi menținuți mai departe în funcțiune, cu condiția de a satisface dispoziția acestui text.

Considerând că, din cuprinsul citatului text, rezultă că legiuitorul a înțeles prin aliniatul I, să considere funcționari publici, pe toți funcționarii Camerelor de muncă, indiferent dacă erau în funcțiune la aplicarea legii, sau dacă au fost numiți posterior, supunându-i totodată, tuturor dispozițiilor cuprinse în statut și regulament, iar prin aliniatul IV, a condiționat definitivarea în funcțiune, numai după confirmarea lor de către Ministerul Muncii.

Că, aceasta, rezultă cu suficiență din dispozițiile ultimului aliniat citat, care prevede, că actualii funcționari ai Camerei de muncă, vor putea fi menținuți în funcțiune, cu condiția de a satisface dispozițiile acestui articol.

Că, în speță, constatându-se din decizia su-

pusă recursului, că recurentul nu avea confirmarea în funcțiune, făcută de Ministerul Muncii, urmează că el nu era stabil în funcțiune, și deci, el nu avea acțiune în contencios conform art. 1 și 4 din legea contenciosului administrativ.

Că, în ce privește, susținerea făcută de recurent, prin motivul de casare, că a fost confirmat de Minister tacit, prin faptul că a funcționat mai departe în această calitate și după purferea în aplicare a legii, este nefondată, deoarece confirmările în funcțiunile publice, nu pot fi decât exprese, așa că instanța de fond decizând că recurentul nu avea stabilitatea în funcțiune, prin aceasta a făcut o justă aplicare a legii, și deci, motivul de casare e nefondat și recursul se respinge cu 1.000 lei cheltueli de judecată, fixate prin apreciere.

INALTA CURTE DE CASARE SI JUSTITIE
Secția III-a

Dec. Nr. 1227—1938.

Preșidenția Dlui C. Crăciunescu, consilier

Comerciant. Calitatea de moștenitor implică calitatea de comerciant față de dispozițiile Legii pentru lichidarea datoriilor agricole.

DELIBERAND,

Asupra recursului de față.

Având în vedere decizia atacată cu recurs din care se constată că s'a emis mandat cambial de plată împotriva firmei I. H., I. S. și A. H.

Că Tribunalul Hunedoara prin sentința Nr. 133—1935 a respins excepțiunile cambiale în ce privește pe firma I. H. reprezentată prin I. S. respinge excepțiunile cambiale invocate de Iacob S. personal, menținând dispozițiunile mandatului de plată cambial Nr. 8580 din 18 Septembrie 1934, admite în parte excepțiunile formulate de A. H. constatând calitatea de debitoare urbană a sus numitei și deci beneficiara a legii de asanare din 1934, urmând ca plata sumelor din mandatul de plată să se facă potrivit acestei legi ca debitoare urbană.

Că Curtea de Apel a respins apelul părților și a admis în parte apelul reclamantei numai cu privire la cheltuețile de prima instanță pe care le majorează la suma de 6996 lei, ținând seamă de tariful minimal al avocaților.

Că Curtea de Apel motivează că A. H. poate invoca dreptul la legea asanării a unei datorii și deci împrejurarea că ea este moștenitoarea lui Ignatie H. — comerciant — și deci prin această moștenire ea a devenit comerciantă nu este decisivă în cauză și ca atare proba cerută de reclamant în acest sens, Curtea a respins ca inutilă;

Având în vedere că întrucât Curtea de Apel a acordat cheltuețile de prima instanță ținând seamă de tariful minimal al avocaților, motivul I de casare devine nefondat și se respinge.

Având în vedere că recurenta susține că A. H. trebuia să fie exceptată dela legea lichidării

datoriilor din 1934 întrucât și dânsa a devenit comerciantă ca succesoare a comerciantului I. H.

Având în vedere că este stabilit în cauză că datoria a fost contractată de comerciantul I. H. — decedat — așa că nu poate fi îndoelnică natura comercială a datoriei.

Considerând că eredele odată ce a acceptat succesiunea unui fond de comerț el continuă persoana defunctului, iar natura comercială a creanței rămâne așa cum a născut în momentul contractării și deci conf. art. 69 din legea citată datoria este excentată dela conversiune și față de moșenitori, în asemenea situație greșit Curtea de Apel a respins probatoriul cerut de reclamanta cu care tindea să dovedească că Amalia H. a moștenit fondul comercial dela I. H. și deci prin aceasta moștenire a devenit comerciantă așa că motivele II, III și IV de casare fiind fondate recursul urmează a se admite sub acest raport a se casa decizia atacată cu recurs și a se trimite afacerea aceluiași instanțe spre o nouă judecare.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
(Secțiunea III-a.)

Dec. Nr. 1228—38.

Președinția Domnului C. Crăciunescu, consilier

Legea lichidării datoriilor. Diferența între cei ce au moștenit averea debitorului și cei ce o au prin donațiune.

Deliberând,

Asupra recursului de față:

Având în vedere decizia atacată cu recurs din care se constată că debitorii cambiali H. M. soția sa E. și fisa sa A. H. ridicând excepțiuni cambiale în temeiul legii asanării la ordinul de plată cambial emis de Tribunalul Cluj sub Nr. 1827—1934 în favorul Băncii Naționale Suc. Cluj pentru 200.000 lei, Trib. prin sentința Nr. 1817—1934 respinge excepțiunile cambiale;

Că părâții, făcând apel, Curtea de Apel Cluj admite apelul soției lui H. M. și a ficei sale A. H. și le obligă la plata numai în condițiunile Cap. II din legea lichidării datoriilor agricole urbane cu cheltueli de judecată și ia act de declarația reclamantei că renunță la acțiunea în ce privește pe Hirsch M.

Având în vedere că recurenta susține că greșit a fost condamnată la plata cheltuelilor de judecată față de nărâta Elena soția lui M. H.

Considerând că întrucât apelul părâtei E. soția lui M. H. a fost admis — deci a câștigat — cu drept cuvânt Curtea i-a acordat cheltuelile de judecată fără a viola art. 425 și 426 proc. civ. așa că motivul III de casare nefiind fondat se respinge.

Având în vedere că recurenta susține că înaintea instanțelor a invocat certificatul Nr. 670 din cartea funduară a comunei Beclean de care Tribunalul a ținut seamă că Aurelia Hirsch nu este „moștenitoare” pe partea tatălui său M. H. decedat, pentru a beneficia de conversiune potrivit art. 30 din legea lichidării datoriilor ci

tatăl său fiind încă în viață i-a donat la 1 Iulie 1933 partea sa sus numită, iar cu certificatul Nr. 1229—1936 a judecătoriei rurale Beclean a dovedit că după Martin Hirsch nu a rămas nici un fel de avere mobilă sau imobilă așa că A. H. nu a moștenit nimic dela tatăl ei.

Considerând că recurenta a arătat că A. H. nu a moștenit nici o avere pe urma tatălui său M. H. ci acesta fiind încă în viață i-a „donat” pratea sa de avere cum a dovedit cu certificatul cu Nr. 1229—1936 a judecătoriei rurale Beclean certificate de care Curtea de Apel, nu a ținut seamă, săvârșind astfel o omisiune esențială.

Căci dacă Aurelia H. a devenit proprietară de bunuri la 1 Iulie 1933 prin donație ea nu poate beneficia de legea conversiunii potrivit art. 30 din legea lichidării care acordă beneficiul ei aceluia care „moștenit” bunurile după 18 Decembrie 1931.

Că dar motivul I de casare fiind fondat recursul urmează a se admite sub acest raport, a se casa decizia atacată cu recurs și a se trimite afacerea aceleiași instanțe spre o nouă judecare.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind le fixează la suma de 2000 (două mii) lei.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Dec. Nr. 429—1936.

Președinția Dlui C. Crăciunescu, consilier

Contencios. Conform art. 4 din Legea contenciosului cererile întemeiate pe drept art. 99 și 107 din constituție trebuiesc introduse la Curtea de Apel în circumscripția căreia reclamantul își are domiciliul.

O acțiune introdusă la alta Curte aduce stingerea procesului conform art. 180 p. 3 și 182 proc. civ. Ard.

Deliberând,

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs rezultă că, V. C. notar cercual a intentat acțiune în contencios în contra Ministerului de Interne, la Curtea de Apel Brașov, pentru anularea deciziunii abuzive, a zisului Minister, cu Nr. 20081 K. din 16 Decembrie 1932.

Curtea de Apel Brașov S. II., pe motiv că atât la data intentării acțiunii în contencios cât și la ziua pentru desbaterea procesului 29-XI-1934, reclamantul V. C. a avut și are domiciliul în orașul Turda, care cade în circumscripția Curții de Apel Cluj, își declină competența în favoarea Curții de Apel Cluj.

Curtea de Apel Cluj S. II-a, ca instanță de trimitere, constată că pe baza art. 4 din legea contenciosului și a art. 99 și 107 din Constituție acțiunile în contencios se introduc la Curtea de Apel, în circumscripția căreia reclamantul își are domiciliul, iar conform art. 180 p. 3 și 182 al. I. proc. civ. ardeleană excepțiunea dilatorie bazată pe incompetență are de efect stingerea procesului; deci, conform acestor principii Curtea de Brașov urma să stingă acțiunea lui V. C., iar nu să o trimită Curții de Apel

Cluj; că, în această situațiune de drept — zice Curtea de Cluj — acțiunea reclamantului fiind introdusă, urmează a fi respinsă ca atare.

Având în vedere că prin motivul I de casare recurentul se plânge de violarea art. 180 pct. 3 și 182 al. I. proc. civ. ard., — art. 60, 73, 7, 10 și 37 din legea accelerării, precum și de violarea legii contenciosului administrativ; în dezvoltarea motivului susțin că numai prin violarea textelor de lege enunțate a putut Curtea de Apel să-i respingă acțiunea în contencios, deși Curtea a fost sesizată în mod legal și regulamentar.

Având în vedere că, conform art. 4 din legea contenciosului administrativ, cererile întemelteate pe art. 99 și 107 din Constituție și art. 1 din legea contenciosului, vor fi introduse înaintea Curții de Apel, în circumscripția căreia reclamantul își are domiciliul.

Având în vedere că potrivit art. 180 pct. 3 și 182 al. I. proc. civ. ard., excepțiunea dilatorie bazată pe incompetență are de efect stingerea procesului.

Că astfel fiind și în speță fiind constant că recurentul V. C. la intentarea acțiunii în contencios, domiciliu în orașul Turda, care cade în circumscripția Curții de Apel Cluj, iar acțiunea a introdus-o la Curtea de Apel Brașov, adică la o instanță incompetentă, conform principiilor expuse, Curtea de Apel Brașov urma să stingă acțiunea, iar nicidecum să-și decline competența în favoarea Curții de Apel Cluj.

Că, în asemenea situațiune, întrucât acțiunea recurentului a fost neregulat introdusă la Curtea de Apel Cluj, cu drept cuvânt și fără a comite vre-un exces de putere sau violare de lege, Curtea de Apel Cluj a admis incidentul ridicat de reprezentantul pârâtului și a respins acțiunea reclamantului ca neregulat introdusă.

Că deci motivul I de casare este neîntemeiat.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA III-a.

Decizia Nr. 641—1932.

Președenția Dlui C. Crăciunescu Consilier.

Medic. Casa Cercuală. După dispozițiunile art. 10 din Regul. de serviciu și disciplină al Casei Cercuale după definitivarea medicului, relația de serviciu nu poate fi sistată în mod unilateral din partea C. Cerc., decât prin sentință disciplinară.

Deliberând.

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs rezultă că, Dr. V. M. a intentat acțiune de contencios în contra Casei de Asigurări Sociale pentru anularea ordinului prin care i s'a desființat postul de medic, la Casa Cercuală din Turda.

Curtea de Apel din Cluj, a admis acțiunea motivând că reclamantul a fost angajat cu contract, ca medic, și a dobândit definitivare, astfel că, conform art. 10 din regulamentul de serviciu al medicilor Casei Cercuale, se bucură de stabilitate, și deci, nu putea fi înlocuit pe cale bugetară, numai prin Comisiunea Disciplinară.

Având în vedere că, este exact că art. 1 din legea contenciosului administrativ prevede că, oricând se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act administrativ de autoritate făcut cu călcarea le-

gilor și a regulamentelor, — poate face cerere pentru recunoașterea dreptului său.

Având în vedere că art. 10 din regulamentul de serviciu și disciplină al medicilor Casei Cercuale prevede că, după începerea relației de serviciu medicii în decurs de un an fac serviciul provizoriu, — iar după trecerea acestui an, dacă relația de serviciu n'a fost anulată prin abdicere medicul va trebui să fie definitivat din oficiu prin hotărârea Direcțiunii.

Că, tot acest art. din regulament, la un alt alineat prevede că, după definitivare, relația de serviciu nu poate fi sistată în mod unilateral din partea Casei decât prin sentință disciplinară, adusă, în sensul acestui regulament.

Având în vedere că în speță, Curtea de Apel constată în fapt că reclamantul Dr. V. M. a fost definitivat în post conform prevederilor art. 10 din regulament suscitată, în Niembrie 1927, și că la 30 Ianuarie 1932, postul său a fost desființat pentru economii bugetare.

Considerând că, asemenea situațiune, cu drept cuvânt admitând acțiunea reclamantului a decis Curtea de Apel, în drept, că reclamantul odată ce a fost declarat definitiv în post, nu mai putea fi înlocuit, mai ales pe cale bugetară, el bucurându-se de stabilitate, — și că nu putea fi înlăturat decât în urma hotărârei disciplinare, după cum prevede art. 10 din regulament.

Că, din moment ce art. 10 din zisul regulament, arată precis că, după definitivarea medicului, relația de serviciu nu poate fi sistată în mod unilateral din partea Casei decât prin sentință disciplinară, — susținerea Casei că între dânsa și reclamant a fost un contract de locațiune de serviciu pe care în cel mai rău caz această Casă l'a rezilat în mod unilateral, fără ca prin această să fi călcat vre-o lege sau regulament, trebuie privită ca nesperioasă, — drepturile și obligațiunile prescise în regulamentul de serviciu, aplicabil în specie, fiind drepturi legale, cu putere de lege între părți.

Că dar, motivul I de casare este în întregime neîntemeiat.

Considerând că și acest motiv de casare este neîntemeiat, întrucât reclamantul nu avea o simplă delegație la Casa Cercuală Turda, — delegație dată ilegal după susținerea recurentei, numitul neavând, — după aceleas susțineri — o numire făcută conform textelor pretinse violate — de Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale cu avizul Comisiunii administrative și cu decret regal, — ci era în continuitate de serviciu din 1 Octombrie 1925 la acel post, care a și fost definitivat în Noembrie 1927, — astfel că nici nu mai era nevoie să se cerceteze, de către Curte, legalitatea funcționării dela 1 Octomb. 1927 și până la suprimarea postului său.

Că, dar și motivul II, de casare fiind neîntemeiat, recursul urmează a se respinge ca atare.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA III-a.

Dec. Nr. 1711—933.

Prezidenția Dlui Vesp. Erbiceanu, Consilier.

Refuzul administrativ de a plăti funcționarului salariul este un act administrativ de autoritate, fiindcă ad-ția se comportă ca autoritățile de drept public.

Având în vedere că prin aceste motive de casare recurentul susține că instanța de fond a săvârșit exces de putere, a violat art. 1 din legea cont. administrativ și a depășit competența sa când a stabilit că în contra refuzului unei autorități publice de a satisface o pretențiune bănească, partea are deschisă calea acțiunii în contencios iar nu calea dreptului comun.

Considerând că în conformitate cu art. 1 din această lege oricine se pretinde vătămat în drepturile sale din reua voință a autorității administrative de a rezolva o cerere a sa privitoare la un drept, poate face cerere pentru recunoașterea dreptului său la instanțele judecătorești competente arătate de art. 4 adică înaintea Curții de Apel în circumscripția căruia reclamantul își avea domiciliu.

Considerând că potrivit acestui text refuzul unei administrațiuni: Stat, Județ, sau comună, de a plăti un funcționar public, salariu convenit după lege, pe un timp determinat, este un act administrativ de autoritate, deoarece administrațiunea se comportă în atare caz, ca autoritate de drept public și ca organ de executare a legii, iar nu ca o persoană juridică lucrând în cadrul obligațiilor sale contractuale sau izvorât din delictе sau quasi delictе.

Că astfel fiind și intrucât în speță Ministerul Justiției prin refuzul său de a plăti recurentului salariul pe timpul arătat în recurs, a săvârșit un act de autoritate supus cenzurei instanțelor de contencios administrativ, rezultă că fără a viola art. 1 citat și a săvârși exces de putere, Curtea de apel a decis în acelaș sens, așa motivele de casare nefiind fondate, recursul urmează a fi respins.

RECENZIE.

„Considerațiuni critice asupra materiei, moștenirilor din proiectul de Cod Civil, în special cu privire la părinți, frați, soț și copii nelegitimi, de Dl. BOGDAN IONESCU, profesor la Facultatea de Drept din Cluj”. — Cluj, 1938.

Domnul Profesor **BOGDAN IONESCU**, ne dă ocazia să mai recenzăm o lucrare scrisă cu multă competență.

Din această lucrare reese în primul rând că asupra materiei tratate, D-sa a mai scris o broșură în franțuzește¹⁾, relevând anomaliile ce există atât în codul nostru Civil, cât și în Codul Civil francez; anomaliile, ce spre marea bucurie a autorului, au fost, în mare parte în-

¹⁾ „Anomalies juridiques, successions réserve”, Edition II, Bucarest, Imprimerie „Luceafărul”.

turate prin anteproiectul noului Cod Civil Român ce va veni.

Ceea ce face pe autor să revină asupra chestiunii este, că nu s'au înlăturat toate anomaliile, și voește să profite de ocazia, că nu s'at încă forma definitivă a Codului Civil nou și să arate ce ar mai fi de făcut și anume în ce sens s'ar mai putea face modificări.

Domnia-Sa salută cu multă satisfacție: **„că rezerva părinților este diminuată; că soțul supraveșitor (indiferent dacă e bărbatul sau femeia, sărac sau bogat), se urcă la gradul de succesibilitate, în concurență cu descendenții sau cu părinții și frații defunctului; că se acordă, ca rezervă, soțului supraveșitor o jumătate din moștenirea sa legală; că copiii nelegitimi sunt chemați la moștenirea tatălui lor nelegitim; și în fine că se asigură rezerva acestora, într'o anumită proporție.**

Face comparație între actualul cod și anteproiect și pune în evidență progresul realizat.

Modificările pe care le propune sunt:

Plecând dela principiul fundamentl al succesibilității: **„Afecțiune prezumată”** este de părere că:

1. **„Ar trebui ca partea succesorală a unui părinte (tată sau mamă), să fie întotdeauna mai mare sau cel puțin egală cu a unui frate (soră), iar rezerva părinților să rămână în aceeași proporție față de o eventuală rezervă a fraților”.**

2. **Ca noul Cod să prevadă rezerva fraților.**

3. **Ca soțul supraveșitor să fie chemat la moștenire în concurență cu copiii defunctului, ca ori care dintre copii, cu aceeași parte de moștenire.**

4. **Ca copilul natural, recunoscut de bună voe de părinte să aibă aceleași drepturi ca și copiii legitimi.**

5. **În fine, că pentru copiii nelegitimi, care își pot stabili starea civilă prin judecată, trebuie impusă obligația din partea autorului de a presta alimente, întreținere, etc.**

Toate aceste modificări le cere autorul, bazat pe argumente trase din istoria dreptului, din lege și din rațiune, și le justifică în mod matematic prin deducții de o logică impecabilă.

D-Sa merge și mai departe:

Redactează chiar, textele care ar trebui trecute în noul Cod Civil; așa că nu rămâne decât ca cei în măsură să modifice textul anteproiectului de Cod Civil, printr'o înțelegere a stărilor de fapt relatate de autor, și a recunoașterei forței de argumentare, să traducă în fapt modificările propuse.

I. MĂNESCU.